

B o l n i k .

Po otožnej izbi razgrinja tajna tišina svoja zračna krila, katera prodirajo redki, globoki vzdihli dveh sopečih ljudi. Zraven pa tolče nikdar ne ugnani nepôkoj stenske ure svoje dolgočasne takte. Ali zdi se, ka tolče počasi — prepočasi, kakor bi hotel za nekaj časa odložiti svoj pôsel. Na postelji pa leži mlad bolnik. Huda bolezen mu je odtegnila rudeča, okrogla lica ter je nadomestila z globokimi črtami in starikastimi gubami. Žalost in toga mu vejeti raz razorano obličje, iz ust pa se sipljejo teži vzdihli, katere pretrga včasih pojemajoče ječanje ali pa suh kašelj.

Pri postelji na stolu sedi bolnikova sestra. Njej sicer ni še upalo cvetoče obličje in mladostna svežest jej še ni zginila. Pač pa si zakriva v roki svojo težko glavo in goste solze jej lijó v tokih po mladih licih. Rada bi se znebila težkega kamena, ki jej leži na srcu, ali ne more se ga. Britka skrb jo tare zaradi nesrečnega tem pa zamrma nekaj in zdi se, da govori svojej sestrici:

„Zdaj pa mi še enkrat nalij
Osladne tiste pijače;
In gorko me v odejo zavij,
Ker neče zdravnik drugače.“

Zunaj pa se vse oživlja in pomlaja. Vsa narava je oblekla svojo vzpomladansko obleko: travnici zelené, njive se klasé, drevesa cvetó, ptíči pojó, zlatorumeno solnce pa se je pripeljalo v svojem največjem sjaji in krasu na modro-sivo nebó. In zlateči, izpreminajoči se solnčni trakovi so prodirali skozi malo okno in se kopali v zračnih praških. Nekateri žarkí pa so bili tako prijazni, da so se vsedli na posteljo in poljubovali suho lice bolnikovo — morda zadnjikrat.

A posloveli so se solnčni trakovi od bolnikovega obličja in temà se bori v izbi s svetlobo. Ptíčje petje postaja vedno glasnejše in gostejše in kukavica zakuka v bližnjem lesu. Sestrica pa dobro sliši to kukanje in šteje, a našteje samo jedni „kuku!“

brata, ki leži prikovan na posteljo ter si ne more pomagati. O kako rada bi storila za-nj vse, da bi le ozdravel, ali pogledavši ga, ne more se vzdržati jokú, kateri prodira skozi roki kot glas ihtéčega se človeka.

In mladi bolnik sklone se po konci, vzdihne globoko, zakašlja, da čudno odmeva po samotnej izbi; po-

Zvon je začel doneti raz visoki zvonik. „Zdrave Marije“ zdaj ne zvoni cerkvenik, saj je še le odzvonilo. Zdi se pa, da zvoni takó:

„Bolán leží, miló ječí,
Duhovnika k sebi želi.“

In še večkrat se je zvonilo naslednja dva dni, samó malo drugače.

B—c.

Opomini.

Potok.

Potok je narasli
Čez bregove hrúl;
Žitno polje kmetu
Bésen je zasúl.

Človek! ako jéza
V prsih ti kipí,
Nikdar je v besede,
V djanja ne razlij!

Vihar.

Hvala Bógu! vtihnil
Grôzni je vihar,
Vse stvarí oživlja
Zopet solnčni žar.

Človek! ne obupaj,
Ko te žgè britkost,
Saj za njó prísveíti
Skôraj ti radóst.

Rôsa.

Z rôsno kapljo v jutru
Solnce se pojí;
K sebi kliče rôso,
Da se z njím blesí.

Človek! ko topí se
V sôlzah ti okó,
Védi, da dobrotno
Gleda te nebó.

Zvon.

Zvon nas je po vasi
Vabil prelepó,
A ubit hripávo
Bije na uhó.

Človek! da molitev
Ide do Bogá,
Kadar moliš, bodi
Čistega srcá.

Ura.

Ura se iztékla
Ter obstala je;
In tihota v sobi
Zavladála je.

Človek! enkrat vstavi
Se življenja ték;
Dobrih del si zbiraj
Za prihodnji vék.

F. Krek.